

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.06.2009, sp. zn. 29 Cdo 3339/2007, ECLI:CZ:NS:2009:29.CDO.3339.2007.1

Číslo: 40/2010

Právní věta: Popře-li některý z konkursních věřitelů nebo správce konkursní podstaty při přezkumném jednání pravost nevykonatelné pohledávky konkursního věřitele (§ 23 odst. 4, § 24 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007), zaniká účast takového věřitele v konkursním řízení již marným uplynutím lhůty určené mu k podání žaloby o určení pravosti pohledávky. O tom lze konkursního věřitele uvědomit usnesením, jímž se upravuje vedení řízení. Ustanovení § 94 odst. 4 o. s. ř. nelze v takovém případě aplikovat ani přiměřeně.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.06.2009

Spisová značka: 29 Cdo 3339/2007

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 15. 2. 2006 – přihláška pohledávky č. 5, K r a j s k ý s o u d v B r n ě (odkazuje na ustanovení § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu) připustil, aby do řízení namísto dosavadního konkursního věřitele Mgr. M. F. vstoupila společnost PZ, a. s. Soud uzavřel, že dosavadní konkursní věřitel Mgr. M. F. prokázal smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 23. 1. 2006 (dále též jen „postupní smlouva“) právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují převod práva účastníka řízení, o něž v řízení jde a s návrhem na změnu konkursního věřitele vyslovila souhlas společnost PZ, a. s., jako nabyvatelka práva.

K odvolání konkursního věřitele Ing. J. W. V r c h n í s o u d v O l o m o u c i usnesením ze dne 28. 3. 2007 změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh Mgr. M. F., aby na jeho místo konkursního věřitele vstoupila společnost PZ, a. s., v rozsahu přihlášené pohledávky č. 5 ve výši 36.000 Kč, zamítl.

Odvolací soud se nejprve k námitce společnosti PZ, a. s., zabýval tím, zda odvolání je včasné a subjektivně přípustné a zda není šikanózní, přičemž uzavřel, že odvolatel je jako konkursní věřitel osobou oprávněnou k podání odvolání proti výše uvedenému usnesení, že odvolání podal včas, že nejde o šikanózní výkon práva a i kdyby tomu tak bylo, nelze odvolateli upřít právo napadnout jako účastník řízení odvoláním rozhodnutí soudu, proti kterému je odvolání přípustné, má-li na odvolání

právní zájem.

K vlastnímu předmětu odvolání odvolací soud uvedl, že návrh na vydání rozhodnutí podle § 107a o. s. ř. může podat účastník řízení a že soud prvního stupně zřejmě přehlédl, že v postupní smlouvě se výslovně uvádí, že postupitelova pohledávka byla při přezkumném jednání v celé výši popřena a postupitel nepodal žalobu o určení pravosti a výše pohledávky. Tomu podle odvolacího soudu odpovídají i zjištění, která učinil z konkursního spisu. Z něj je patrné, že při přezkumném jednání dne 19. 12. 2001 byla postoupená pohledávka částečně popřena správcem konkursní podstaty a dále ji co do pravosti i „celé výše“ popřeli věřitelé číslo 1, 2, 8 a 11. Věřitel popřené pohledávky (Mgr. M. F.) nebyl u přezkumného jednání přítomen a dle poznámky v seznamu přihlášených pohledávek měl být vyzván k podání žaloby. Správce konkursní podstaty vyrozuměl Mgr. M. F. o popření pohledávky podáním ze dne 27. 12. 2001, jež jmenovaný převzal téhož dne; vyrozumění – pokračoval odvolací soud – obsahuje všechny náležitosti vyplývající z ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) a § 34b vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále též jen „JŘ“), i poučení že pokud věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka zůstala po přezkumném jednání sporná, zmešká třicetidenní lhůtu k podání žaloby, nebude se k jeho pohledávce popřené co do pravosti přihlížet.

Z výše uvedeného podle odvolacího soudu vyplývá, že Mgr. M. F. nepodal žalobu o určení existence svého nároku vůči úpadkyni (P. h., a. s.). Na účincích výzvy z 27. 12. 2001 nic nemění to, že jmenovaný byl o popření své pohledávky vyrozuměn dne 20. 2. 2007 podruhé. K pohledávce, kterou jmenovaný postoupil společnosti PZ, a. s., nelze od 29. 1. 2002 v konkursu vedeném na majetek úpadkyně přihlížet.

V den podání návrhu na rozhodnutí o procesním nástupnictví již Mgr. M. F. neměl postavení konkursního věřitele a nebyl tedy oprávněn takový návrh podat. Proto uvedenou pohledávku nemůže namísto jmenovaného nikdo vstoupit do konkursu vedeného na majetek úpadkyně, uzavřel odvolací soud.

Proti usnesení odvolacího soudu podali dovolání jak Mgr. M. F. (dále též jen „první dovolatel“), tak společnost PZ, a. s. (dále též jen „druhý dovolatel“), namítajíce, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a požadujíce, aby Nejvyšší soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Druhý dovolatel úvodem „pro úplnost“ upozorňuje, že je účastníkem konkursního řízení vedeného na majetek úpadkyně bez zřetele k napadenému usnesení, a to jako konkursní věřitel zjištěné pohledávky č. 1 (nabytím pohledávky od prvního dovolatele mělo pouze dojít k rozšíření jeho účasti v tomto konkursu i o pohledávku prvního dovolatele).

V rovině právního posouzení věci oba dovolatelé odvolacímu soudu shodně vytýkají nesprávný závěr o tom, že marným uplynutím lhůty k podání incidenční žaloby ve smyslu § 23 odst. 4 ZKV konkursnímu věřiteli zároveň zaniká účastenství v konkursním řízení. Usuzují, že pouhé zmeškání lhůty k podání žaloby o určení pravosti pohledávky dle ustanovení § 23 odst. 4 ZKV nemá zároveň (bez dalšího) za následek zánik účasti takového konkursního věřitele v konkursním řízení, neboť k takovému závěru chybí právní důvod.

Potud dovolatelé odkazují na „doktrinální“ literaturu, citující z díla Zelenka, J. – Maršíková, J.: Zákon o konkursu a vyrovnání a předpisy souvisící – komentář, 2. vydání, Praha, Linde 2002, str. 557-559 (dále též jen „Komentář“), pasáže podle nichž:

„Soudní praxe donedávna dovozovala (před 1. 1. 2001), že účastenství konkursních věřitelů končí v průběhu konkursního řízení okamžikem, se kterým zákon o konkursu a vyrovnání spojuje následky uvedené v § 20 odst. 3, § 22 odst. 2, § 23 odst. 4 a § 24 odst. 1 (tj., že se k přihlášené pohledávce nepřihlíží). Je zřejmé, že k tomu, aby zaniklo účastenství konkursního věřitele, je třeba, aby některé následky uvedené v § 20 odst. 3, § 22 odst. 2, § 23 odst. 4 nebo § 24 odst. 1 postihly všechny přihlášené nároky (celou přihlášku pohledávek) takového konkursního věřitele. Obdobně končila účast konkursního věřitele i v případě jeho plného neúspěchu ve sporu na určení jeho sporné pohledávky (§ 23 odst. 4 a 5, § 24 odst. 1 a 2, § 25) nebo v případě zpětvzetí celé přihlášky pohledávek. Z uvedeného je zřejmé, že se zánikem práva na uspokojení pohledávky přihlášené do konkursu se automaticky spojoval i zánik účasti konkursního věřitele (nositele této pohledávky) v konkursním řízení (aniž by to však zákon o konkursu a vyrovnání výslovně stanovil). Mám za to, že při absenci speciálního ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání o účastenství (na rozdíl od jeho vzniku podle § 7) je třeba postupovat ve smyslu § 66a odst. 1 a přiměřeně použít ustanovení občanského soudního řádu. Ustanovení § 43 o. s. ř. v těchto případech použít nelze, neboť soud není tím, kdo odstraňuje vady přihlášek (tím je podle § 20 odst. 3 správce) a ostatní důvody, pro které se k přihlášeným pohledávkám jinak nepřihlíží, nespočívají ve vadách či náležitostech přihlášek. Přihlášku pohledávek ani nelze odmítnout podle § 43 odst. 2 o. s. ř., neboť podáním přihlášky do konkursu se žádné řízení nezahajuje; podáním přihlášky se zakládá účast konkursního věřitele v konkursním řízení. Následek podle § 43 odst. 2 o. s. ř., že se k ostatním podáním (tj. k přihláškám pohledávek) nepřihlíží, nelze ztotožnit s následky uvedenými v zákoně o konkursu a vyrovnání (podle § 20 odst. 3, § 22 odst. 2, § 23 odst. 4 a § 24 odst. 1 se nepřihlíží k přihlášeným pohledávkám). Je třeba rozlišovat pohledávku, přihlášku pohledávek a účastníka řízení (podatele přihlášky).

V daném případě se proto nabízí pouze použití § 94 odst. 4 o. s. ř. (byť je toto ustanovení určeno pro řízení nesporná), podle kterého, jestliže se řízení účastní ten, o jehož právech nebo povinnostech se v řízení nejedná, soud usnesením jeho účast ukončí. Vydání uvedeného typu usnesení i v konkursním řízení by umožnilo postavit najisto účast respektive neúčast těch konkursních věřitelů, k jejichž pohledávkám se při konkursu z nejrůznějších důvodů nepřihlíží. Vyřešením jejich účasti respektive neúčasti při konkursu rozhodnutím podle § 94 odst. 4 o. s. ř., proti kterému je odvolání přípustné, odpadají budoucí komplikace při vydání rozvrhového usnesení. Pokud by soud rozhodnutí podle § 94 odst. 4 o. s. ř. o ukončení účasti věřitele nevydal a v konkursu by postupoval tak, že by věřitele, k jehož pohledávce se podle § 20 odst. 3, § 22 odst. 2, § 23 odst. 4 nebo § 24 odst. 1 nepřihlíží, pouze fakticky vyřadil z okruhu účastníků konkursu tím, že mu přestal doručovat svá rozhodnutí vydaná v průběhu řízení, odebral by mu tím možnost jakkoliv se bránit případnému nesprávnému postupu soudu. Řešení otázky zániku účasti na konkursu jednotlivých věřitelů nelze ponechávat na neformálním postupu soudu zejména v konkurech s velkým počtem věřitelů, kde může poměrně snadno dojít k chybě či přehlédnutí a kde nemusí být zřejmé, zda k zániku účasti konkursního věřitele došlo s vědomím soudu po správném zhodnocení následku uvedeného v § 20 odst. 3, § 22 odst. 2, § 23 odst. 4 nebo § 24 odst. 1 nebo nesprávným úředním postupem (nesprávné zhodnocení, chyba, omyl apod.). Postup podle § 94 odst. 4 o. s. ř. dává konkursnímu věřiteli možnost včas se bránit případnému nesprávnému hodnocení jeho pohledávky a tím zániku jeho účastenství v konkursu“. Na základě označeného literárního názoru dovolatelé mají za to, že nepovažovali konkursní soud prvního dovolatele nadále za konkursního věřitele, měl o tom rozhodnout postupem dle § 94 odst. 4 o. s. ř., ve vazbě na ustanovení § 66a odst. 1 ZKV. Domnívají se totiž, že pouhá skutečnost, že k přihlášce prvního dovolatele již nebylo možné přihlížet dle ustanovení § 23 odst. 4 ZKV, nezakládala automaticky zánik účasti prvního dovolatele v konkursním řízení vedeném na majetek úpadkyně. Odtud dále dovozují, že první dovolatel mohl – stále jako účastník konkursního řízení – podat návrh na vstup dalšího účastníka do řízení ve smyslu ustanovení § 107a odst. 1 o. s. ř. Uzavřením smlouvy o postoupení pohledávky, kterou první dovolatel dříve přihlásil do konkursu vedeného na majetek úpadkyně, nepochybně nastala právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují přechod práva, o něž v řízení jde. Byly tedy naplněny všechny okolnosti, za nichž soud mohl (a měl)

pozitivně rozhodnout o vstupu druhého dovolatele na místo prvního dovolatele jako konkursního věřitele, uzavírají dovolatelé.

Konečně dovolatelé uvádějí, že napadají i závěr odvolacího soudu, že u prvního dovolatele byly splněny zákonné podmínky pro to, aby se k jeho pohledávce nepřihlíželo (že byl řádným způsobem vyzván k podání žaloby o určení pravosti pohledávky, že mu tato výzva byla řádně doručena a od tohoto okamžiku počínající lhůta již počala běžet a tedy již marně uplynula).

Nejvyšší soud podaná dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Dovolání v této věci je přípustné podle § 239 odst. 2 písm. b) o. s. ř.

Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. 1. 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona použijí dosavadní právní předpisy (tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. 12. 2007, i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2007).

Nejvyšší soud se dovoláními zabýval nejprve v rovině správnosti právního posouzení věci.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 7 ZKV, účastníky konkursu jsou věřitelé, kteří uplatňují nároky (dále jen „konkursní věřitelé“) a dlužník.

Z ustanovení § 66a odst. 1 ZKV se dále podává, že pro konkurs a vyrovnání se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak.

Dle ustanovení § 94 o. s. ř., v řízení, které může být zahájeno i bez návrhu, jsou účastníky navrhovatel a ti, o jejichž právech nebo povinnostech má být v řízení jednáno. Jde-li však o řízení o neplatnost manželství nebo o určení, zda tu manželství je či není, jsou účastníky pouze manželé (odstavec 1). Účastníky řízení jsou také navrhovatel a ti, které zákon za účastníky označuje (odstavec 2). Jestliže někdo z těch, o jejichž právech nebo povinnostech má být v řízení jednáno, se neúčastní řízení od jeho zahájení, vydá soud, jakmile se o něm dozví, usnesení, jímž jej přibere do řízení jako účastníka (odstavec 3). Jestliže se řízení účastní ten, o jehož právech nebo povinnostech se v řízení nejedná, soud usnesením jeho účast v řízení ukončí (odstavec 4).

Ustanovení § 23 odst. 4 ZKV pak určuje (v situaci, kdy konkursní věřitel popřel nevykonatelnou přihlášenou pohledávku jiného konkursního věřitele), že k uplatnění popřené nevykonatelné pohledávky stanoví správce konkursnímu věřiteli, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena, 30 denní lhůtu s poučením, že při této zmeškání lhůty nelze k popřené nevykonatelné pohledávce nadále přihlížet.

Obdobně (pro případ, kdy nevykonatelnou přihlášenou pohledávku konkursního věřitele popře správce konkursní podstaty) podle § 24 odst. 1 ZKV platí, že správce je oprávněn popřít nevykonatelný nárok přihlášený konkursním věřitelem, výši nároku nebo jeho právní důvod. O tom správce vyrozumí konkursního věřitele, o jehož nárok jde, a současně ho vyzve, aby svůj nárok, jeho výši nebo právní důvod uplatnil do 30 dnů u soudu, který prohlásil konkurs, s tím, že jinak nelze k popřenému nevykonatelnému nároku, jeho výši nebo právnímu důvodu přihlížet.

V této podobě platila výše citovaná ustanovení již v době popření pohledávky, o jejíž postoupení jde a později změn nedoznala.

K povaze účastenství v konkursu se Nejvyšší soud vyslovil již ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, konkrétně pod bodem XVIII. stanoviska (str. 183-185 /359-361/)

Tam - rozebíraje úpravu účastenství podle ustanovení § 7 ZKV (ve znění účinném do 30. 4. 2000, jež i v té době bylo shodné se zněním citovaným výše) a § 90 a § 94 o. s. ř., ve znění, jež následně doznalo změn k 1. 1. 2001 - vysvětlil (a na příslušné závěry v podrobnostech odkazuje), že ve druhé (realizační) fázi konkursního řízení (která se v době od prohlášení konkursu do podání konečné zprávy správcem konkursní podstaty pojí s přihlašovaním pohledávek věřitelů, zjišťováním majetku patřícího do konkursní podstaty a zpeněžováním tohoto majetku) jsou účastníky konkursního řízení úpadce a věřitelé, kteří přihlásili své pohledávky do konkursu, k čemuž ve vazbě na tehdejší pokusy soudů uplatňovat na účastenství v konkursu „přiměřeně“ ustanovení § 90 nebo § 94 o. s. ř. dodal, že má-li zákon o konkursu a vyrovnání samostatné ustanovení, kterým vymezuje účastníky řízení (v § 7), a je-li okruh účastníků řízení dále (v porovnání s občanským soudním řádem odlišně) definován uvedením osob k podání návrhu (případně dalšího návrhu) na prohlášení konkursu oprávněných (§ 4 ZKV), pak již není namístě definovat účastníky konkursního řízení způsobem jiným. Úprava účastenství v konkursu tedy stojí na zásadě, že účastníkem je ten, koho zákon o konkursu a vyrovnání za účastníka označí (s doplnění, že takto je /bylo/ definováno účastenství v ustanovení § 90, druhé části věty, o. s. ř.).

Tato argumentace výslovně vyústila v závěr o nepoužitelnosti ustanovení § 90 o. s. ř. jako celku, tedy včetně druhé části věty, jež se od 1. 1. 2001 nachází v § 94 odst. 2 o. s. ř.

Z takto podaného výkladu pak vycházela i pozdější rozhodovací praxe Nejvyššího soudu při posuzování otázky, jakým způsobem a k jakému okamžiku končí účast konkursního věřitele v konkursním řízení, byla-li jeho nevykonatelná pohledávka popřena a uplynula-li mu marně lhůta k podání žaloby o uplatnění popření pohledávky. Konkrétně jde o usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. [29 Cdo 1854/2000](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2003, pod číslem 160, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že popře-li správce konkursní podstaty při přezkumném jednání pravost nevykonatelné pohledávky konkursního věřitele (§ 24 odst. 1 ZKV), zaniká účast takového věřitele v konkursním řízení (až) marným uplynutím doby určené mu k podání žaloby o určení pravosti pohledávky, případně právní moci soudního rozhodnutí, jímž jeho incidenční žalobě nebylo vyhověno.

K tomuto konceptu ukončení účasti popřené konkursního věřitele nevykonatelné pohledávky v konkursu se Nejvyšší soud kontinuálně přihlásil i při výkladu ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání a občanského soudního řádu, jež jsou rozhodná i pro tuto věc. Učinil tak v usnesení ze dne 26. 6. 2007, sp. zn. [29 Odo 827/2005](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 11, ročník 12007, pod číslem 169 a předtím již v důvodech usnesení z 31. 1. 2006, sp. zn. [29 Odo 208/2003](#), uveřejněného pod číslem 95/2006 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

K tomu, aby změnil svou rozhodovací praxi na základě argumentace obsažené v Komentáři, nevidí Nejvyšší soud důvod. Již proto ne, že tato argumentace neozřejmuje, co je onou (v právu novou) skutečností, jež by měla vést ke změně v posuzování účastenství konkursního věřitele v konkursu způsobem popsáním ve stanovisku Nejvyššího soudu. V situaci, kdy definice účastenství v konkursu je ve vztahu ke konkursním věřitelům a dlužníku (úpadci) filozoficky vybudována (tak, že ji beze zbytku nahrazuje) na definici účastenství, tak jak je pro jiná občanská soudní řízení formulována v § 94 odst. 2 o. s. ř., jsou úvahy o přiměřené aplikaci § 94 odst. 4 o. s. ř. nemístné již proto, že takovým způsobem se posledně označené ustanovení neuplatňuje ani v těch soudních řízeních, v nichž je

legální definice účastenství založena přímo textem § 94 odst. 2 o. s. ř. (srov. k tomu např. Bureš, J. – Drápal, L. – Krčmář, Z. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2006, str. 412 až 415). Posledně označené dílo se ostatně vyslovuje i k otázkám účastenství v konkursním řízení a ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu uzavírá, že účast konkursního věřitele v konkursním řízení končí, jakmile nastala fikce, že se k jeho pohledávce nepřihlíží (tamtéž str. 416).

Argumentace uplatněná dovolateli by ve svém výsledku vedla k absurdnímu závěru, že účast konkursního věřitele popřené nevykonatelné pohledávky v konkursu by neskončila ani pravomocným zamítnutím žaloby o určení pravosti jeho pohledávky, jelikož ke dni právní moci by pouze nastala fikce, že se k jeho pohledávce nepřihlíží.

Text ustanovení § 23 odst. 4 a § 24 odst. 1 ZKV nepředpokládá, že by následek (že se k nevykonatelné pohledávce popřené co do pravosti nepřihlíží /v kterémžto případě jediné končí účast konkursního věřitele/) byl podmíněn soudním rozhodnutím, jímž bude tato skutečnost znovu deklarována. Ještě absurdněji by pak vyznívala konstrukce, podle které se k takové pohledávce sice přestane přihlížet ihned po marném uplynutí příslušné lhůty, ale účast konkursního věřitele skončí až ve spojení s právní mocí soudního rozhodnutí o ukončení této účasti. Tím by se dočasně a bez jakéhokoliv vlivu na chod řízení (jenž je dán zejména při hlasovacích právech „vahou“ hlasů plynoucích z výše pohledávky) vytvořila kategorie konkursních věřitelů bez pohledávek (zde je namístě poznamenat, že ani při takovém výkladu by dosavadní konkursní věřitel v této věci již neměl co postoupit /rozuměj postoupit s dopady do poměrů konkursních/).

Praktickým obtížím předestíraným v Komentáři, na něž dovolatelé odkazují, lze předejít tím, že soud (má-li za to, že je to pro další chod řízení potřebné) uvědomí konkursního věřitele o tom, že marným uplynutím lhůty k podání žaloby o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky zanikla jeho účast v konkursu (že se k jeho pohledávce nadále nepřihlíží) usnesením, jímž se upravuje vedení řízení. Konkursní věřitel, jenž má za to, že jeho účast v konkursu takovým způsobem nezanikla, se může domoci soudního prověření této otázky prostě tím, že přesto podá žalobu o určení pravosti pohledávky, v rámci řízení o takové žalobě se vyjasní, zda jde o žalobu včasnou a zda k popření vůbec došlo. K postupu konkursního věřitele, k jehož přihlášené pohledávce se nepřihlíží ve smyslu § 20 odst. 3 ZKV, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 29 Odo 601/2005, 602/2005, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2008, sp. zn. 29 Odo 3972/2008, jež jsou veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. tedy dán není.

Dovolacímu důvodu uvedenému v § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. je přiřaditelná námitka, že účast původního konkursního věřitele v konkursu nezanikla, jelikož pro to nebyly splněny zákonné předpoklady.

V tomto ohledu dovolání rovněž není důvodné. Dovolací námitka tu zůstala nekonkrétní (bez vysvětlení, proč by tomu tak mělo být a který z údajů obsažených v napadeném usnesení je proto nesprávný) a ze spisu se existence vady takového charakteru bez dalšího nepodává.

Nejvyšší soud proto podaná dovolání zamítl.